

Nu heeft de FIFA eindelijk het voetbal verbeterd. Tenminste, volgens de FIFA zelf.

ALEX VOS
WK 2038

Two soccer balls are positioned in front of the year '2038' in the title.

DE GROTE MEDIA MATCH

SATIRISCHE SPORTROMAN

Aldus Boek Compagnie

ALEX VOS

WK 2038

DE GROTE MEDIA MATCH

SATIRISCHE SPORTROMAN

V
Aldus Boek Compagnie
2026

Inhoud

- 1 Toen voetbal nog voetbal was
- 2 34.000 inwoners en één droom
- 3 De kunst van het verliezen
- 4 De laatste kans
- 5 De dag van de loting
- 6 Het gaat gebeuren
- 7 De mensen achter de toekomst
- 8 Vertrek uit San Marino
- 9 Welkom in de toekomst
- 10 De waanzin begint
- 11 De eerste beproeving
- 12 De perfecte beelden
- 13 De wedstrijd waar niemand op wachtte
- 14 Verliezerseiland
- 15 Controlroom FIFA
- 16 De halve finale
- 17 De herinnering aan opa
- 18 De grote finale
- 19 Thuiskomst

Over de auteur

Over de uitgeverij

1 Toen voetbal nog voetbal was

ELF TEGEN ELF.

Twee doelen.

Eén bal.

Meer heeft voetbal eigenlijk nooit nodig gehad.

Voetbal is de belangrijkste bijzaak van de wereld.

Twee teams die alles geven. Voor hun club uit de wijk.

Voor de stad waar ze zijn opgegroeid. Of, als het echt om de eer gaat voor hun land.

Een uitwedstrijd voelt soms als een militaire operatie.

Bussen vol supporters trekken het land door. Aangekomen bij het stadion van de tegenstander wandel je onder politiebegeleiding naar de ingang. Het lijkt op een vreemd spel tussen roofdier en prooi. De ME staat paraat en ergens vliegt er altijd wel een verdwaalde plastic beker door de lucht.

Op de tribunes gebeurt minstens zoveel als op het veld.

Duizenden supporters zingen uit volle borst, zwaaien met vlaggen en omhelzen wildvreemden alsof ze familie zijn.

Zodra de spelers het veld op komen, knalt het vuurwerk de lucht in. De geur van kruid vermengt zich met die van bier en vers gemaaid gras. Al twintig minuten klinkt hetzelfde lied vanaf de tribunes. Niemand weet meer wie ermee begonnen is, maar iedereen zingt mee. Je voelt de elektriciteit in de lucht. Er gaat iets gebeuren.

Dan gebeurt het.

Een spits breekt door de verdediging.

Hij stormt alleen op de keeper af.

Tienduizenden mensen houden tegelijk hun adem in.
Voor één seconde lijkt een vol stadion uitgestorven.
Het schot.
De bal raakt het net.
En het stadion ontploft.

Niet letterlijk, al scheelt het soms weinig. Een muur van geluid dendert als een lawine over de tribunes. Bier vliegt door de lucht. Niemand weet waar het vandaan komt, maar iedereen zit eronder. Mensen springen boven op elkaar. Een onbekende man van honderdtwintig kilo hangt huilend om je nek en vijf seconden later zijn jullie weer vreemden.

Dat is voetbal.

Voetbal kan families verscheuren. Twee broers spreken elkaar al twaalf jaar niet meer omdat de één ooit juichte voor een doelpunt van de verkeerde club. Het kan complete landen verenigen. Straten worden versierd met vlaggetjes, samen met de buurman die je normaal gesproken nog geen boormachine zou uitlenen. Het kan vijanden naast elkaar laten huilen en vrienden wekenlang niet meer met elkaar laten praten.

Een degradatiekandidaat kan de landskampioen verslaan.

Een keeper kan in de laatste minuut uit een hoekschop de winnende maken. Een ploeg die negentig minuten wordt weggespeeld, kan winnen door één schot dat via drie benen en de paal in het doel verdwijnt.

En juist daarom houden mensen van voetbal.

Omdat niemand weet wat er gaat gebeuren.

Op de tribune verdwijnen de verschillen even naar de achtergrond.

De advocaat staat naast de vuilnisman.

De chirurg naast de stratenmaker.

Een opa tilt zijn kleinzoon op zijn schouders zodat hij de aftrap kan zien. Twintig jaar later staat diezelfde jongen met zijn eigen zoon op precies dezelfde plek.

Zwart, wit, arm of rijk; negentig minuten lang zijn ze allemaal supporter. Ze delen dezelfde droom, dezelfde spanning en uiteindelijk dezelfde teleurstelling of euforie.

Mensen die niets met voetbal hebben, zullen dat waarschijnlijk nooit begrijpen.

En dat hoeft ook niet.

Voetbal was nooit ingewikkeld.

Je koopt een kaartje.

Je zoekt je stoel.

Je moedigt je eigen ploeg aan.

Je scheldt op de tegenstander.

Je schreeuwt tegen de scheidsrechter.

Na afloop drink je nog een paar biertjes, bespreek je in de kroeg waarom de scheidsrechter er helemaal niets van begrepen heeft en kijk je thuis de samenvatting terug. Meestal ontdek je dan dat hij misschien toch iets minder slecht was dan je tijdens de wedstrijd dacht.

Zo simpel was het.

Althans...

Dat was het ooit.

Langzaam veranderde het spel.

Eerst verschenen de reclameborden langs het veld.

Daarna verhuisde de reclame naar de shirts.

Vervolgens naar de trainingspakken.

Naar de persconferenties.

Naar de interviewachtergronden.

Zelfs de warming-upshesjes ontsnapten er niet meer aan.

Daarna kwamen de betaalzenders.

Toen de VAR.

En daarna kwamen er nog meer regels, steeds meer regels.

Bestuurders gingen zich nadrukkelijker met het voetbal bemoeien.

Sponsors kregen meer invloed.

De rust werd een show.

De speler werd een merk.

Het shirt veranderde in een reclamezuil.

Het stadion langzaam in een winkelcentrum.

En voetbal...

...werd een product.

Maar voor de FIFA was dat geen probleem. Integendeel.

Tijdens ieder FIFA-congres verschenen dezelfde grafieken op gigantische schermen.

Meer kijkers.

Meer schermtijd.

Meer interactie.

Meer sponsors.

Meer omzet.

Minder voetbal.

Bestuurders knikten tevreden.

De cijfers logen immers niet.

‘De moderne supporter wil meer beleving,’ klonk het ieder jaar opnieuw.

‘Meer interactie.’

‘Meer entertainment.’

‘Meer persoonlijke betrokkenheid.’

Niemand had ooit onderzocht of de moderne supporter misschien gewoon negentig minuten voetbal wilde zien.

Maar dat was ook niet de vraag.

De vraag was hoeveel aandacht een supporter per minuut kon vasthouden.

En aandacht was geld.

Voetbal werd niet langer gespeeld tussen elf tegen elf.

Voetbal speelde voortaan tegen het algoritme.

Binnen de FIFA twijfelde niemand daar ook maar één seconde aan.

Voorzitter Gino Dinero keek tijdens presentaties steevast trots naar de dashboards voor hem. Naast hem stond Charles Penny Pitch, het creatieve brein achter de nieuwe strategie.

‘De toekomst van voetbal draait niet langer om negentig minuten,’ zei hij met oprechte overtuiging.

‘De toekomst draait om betrokkenheid.’

De zaal barstte uit in applaus.

Niet omdat iemand een fantastische tackle had gemaakt.

Niet omdat een keeper een onmogelijke bal had gestopt.

Maar omdat de gemiddelde online kijktijd met drieëntwintig procent was gestegen.

Voor de FIFA was dit geen uitverkoop van het voetbal.

Voor hen was dit de redding ervan.

Ze geloofden oprecht dat iedere nieuwe regel het spel beter maakte.

Iedere sponsor zorgde voor meer beleving.

Iedere influencer bracht het voetbal dichterbij de jeugd.

Iedere commerciële beslissing was een overwinning voor de sport.

Tenminste...

Dat dachten ze.

En toen brak het jaar 2038 aan.

Het jaar waarin het Wereldkampioenschap voetbal voorgoed zou veranderen.

Of, zoals de FIFA het liever noemde:

‘Het meest innovatieve sportevenement uit de geschiedenis van de mensheid.’

En eerlijk is eerlijk...

Daar hadden ze geen woord van gelogen.

Alleen over één klein detail bestond later enige discussie.

Of het nog wel voetbal genoemd mocht worden.

2 34.000 inwoners en één droom

SAN MARINO.

Een land waar iedereen elkaar kent.

Een land waar een speler na een slechte wedstrijd de volgende ochtend gewoon bij de bakker staat, naast de supporter die hem de avond ervoor nog heeft uitgescholden.

Of sterker nog...

Waar de uitgescholden speler gewoon de bakker zelf is.

In de meeste landen zijn internationals onbereikbare sterren.

Ze rijden in auto's die meer kosten dan een gemiddeld huis en worden gevolgd door miljoenen mensen op sociale media.

In San Marino staat de spits van het nationale elftal gewoon achter de toonbank om brood te verkopen.

Zijn naam is Pippo Rocco.

Pippo is 23 jaar oud en woont zijn hele leven al in San Marino. Hij speelt op amateurniveau bij ASDV Victor San Marino en is daarnaast international voor het nationale elftal.

Een combinatie die in de meeste voetballanden onmogelijk is.

In San Marino is het normaal.

Overdag werkt Pippo in de bakkerij van zijn ouders.

Iedere ochtend staat hij vroeg op om samen met zijn vader brood en gebak te bakken. Daarna helpt hij in de winkel, al staat zijn moeder meestal achter de toonbank.

Zijn klanten weten precies wie hij is.

Sommigen vragen hem naar de wedstrijd van afgelopen weekend.

Anderen geven hem ongevraagd tactisch advies.

Een paar klanten vertellen hem nog steeds hoe hij die ene kans had moeten afmaken.

Dat hoort erbij.

In San Marino kan een speler niet verdwijnen na een slechte wedstrijd.

Je moet de volgende ochtend gewoon weer brood verkopen aan dezelfde mensen die je gisteren hebben zien missen.

Pippo vindt dat geen probleem.

Hij vindt het juist mooi.

Voetbal is voor hem nooit, alleen voetbal geweest.

Het is familie.

Het is zijn dorp.

Het is zijn land.

Buiten het voetbal trekt Pippo graag de natuur in. Hij houdt van survivals en voelt zich het meest ontspannen tussen de bossen en bergen van San Marino.

Waar andere spelers hun vrije tijd besteden aan luxe vakanties en exclusieve evenementen, zoekt Pippo vooral rust.

Zijn leven is eenvoudig.

Werken.

Trainen.

Voetballen.

Familie.

Meer heeft hij eigenlijk niet nodig.

Zijn jongere zus van achttien jaar begrijpt daar weinig van.

Zij is het complete tegenovergestelde van haar broer.

Waar Pippo nauwelijks op internet te vinden is en minder dan driehonderd volgers heeft, heeft zijn zus, Anna, duizenden volgers op verschillende sociale mediaplatforms.

Zij leeft voor trends, make-up, persoonlijke verzorging en alles wat online aandacht krijgt.

Volgens haar begrijpt Pippo het moderne leven niet.

Volgens Pippo begrijpt zij voetbal niet.

Voorals één ding vindt ze moeilijk te begrijpen.

Waarom zou iemand zoveel tijd steken in een sport waarin je bijna altijd verliest?

Een vraag waarop Pippo eigenlijk nooit een goed antwoord geeft.

Omdat het antwoord niet logisch is.

Omdat dromen zelden logisch zijn.

Zijn droom is namelijk simpel.

Ooit wil hij scoren op een wk.

Niet twintig doelpunten.

Niet de beste speler ter wereld worden.

Niet een miljoenencontract tekenen.

Eén doelpunt.

Eén keer de bal achter het net van een wk-tegenstander krijgen.

Dat zou voor hem genoeg zijn.

Voor de rest van de wereld stelt één doelpunt van San Marino misschien weinig voor.

Voor Pippo betekent het alles.

Want zijn droom begint niet bij hemzelf.

Die begint bij zijn opa.

Giuseppe Rocco speelde vroeger ook voor het nationale elftal van San Marino. In zijn hele interlandcarrière maakte hij slechts één doelpunt, het allereerste doelpunt voor San Marino ooit.

Voor de meeste voetballiefhebbers viel dat nauwelijks op.

In San Marino was het jarenlang een legendarische prestatie.

Giuseppe had een droom.

Ooit wilde hij met San Marino op een groot toernooi spelen.

Maar San Marino wist zich nooit voor een EK of laat staan voor een WK te plaatsen.

Hij overleed voordat Pippo werd geselecteerd voor het nationale elftal.

Toch draagt Pippo zijn opa iedere wedstrijd met zich mee.
Letterlijk.

Onder zijn officiële voetbalsokken draagt hij de oude geluks-sokken van Giuseppe.

Iedere wedstrijd volgt hetzelfde ritueel.

Hij haalt de sokken uit het oude houten kistje.

Daarna trekt hij zijn officiële sokken eroverheen.

Niemand in de wereld ziet het.

Maar voor Pippo betekent het alles.

Hij denkt aan zijn opa.

En vlak voordat hij het veld op loopt, zegt hij zacht:

‘Vandaag misschien, opa.’

Zijn vader is misschien wel de grootste supporter van zijn zoon.

Hij is trots dat Pippo het shirt van San Marino draagt.

Natuurlijk droomt hij stiekem van een overwinning, maar eigenlijk wil hij maar één ding zien.

Zijn zoon die ooit dat historische doelpunt maakt.

Zijn moeder denkt daar heel anders over, die is vooral trots op haar ventje.

Zij vindt het ook helemaal niet erg als Pippo nog jaren thuis blijft wonen.

Of misschien zelfs tot zijn vijftigste.

Zolang ze maar iedere ochtend zijn ontbijt kan maken, vind zij het al best.

Pippo zelf maakt zich daar niet druk om.

Hij heeft wel een andere eigenschap die hem af en toe in problemen brengt.

Hij kan namelijk bijna nooit nee zeggen.

Als zijn ouders vragen of hij extra kan helpen in de bakkerij.

Als een ploeggenoot hulp nodig heeft.

Als iemand hem om een gunst vraagt.

Pippo zegt bijna altijd ja.

Een geweldige eigenschap voor een vriend.

Een verschrikkelijke eigenschap als je ooit probeert je eigen planning bij te houden.

Naast Pippo bestaat de selectie van San Marino uit een groep spelers die misschien nergens anders zou opvallen, maar in San Marino helden zijn.

Zoals bondscoach Franco Fiasco.

Niemand weet precies hoe oud Franco is.

Volgens de voetbalbond is hij ergens tussen de 65 en 95 jaar.

Zijn geboorteakte is ooit verdwenen tijdens een brand en sindsdien heeft niemand de moeite genomen om het probleem op te lossen.

Franco zelf vindt het onbelangrijk.

‘Leeftijd zegt niets,’ zegt hij altijd. ‘Ervaring wel.’

Na honderden nederlagen heeft Franco geleerd om rustig te blijven.

Een nederlaag met vijf doelpunten verschil?

‘Er zaten goede momenten tussen.’

Een nederlaag met acht doelpunten verschil?

‘We hebben geleerd.’

Een kansloze wedstrijd waarin San Marino geen schot op doel heeft gehad?

‘Op naar de volgende.’

Volgens Franco zegt een uitslag niets over winnen of verliezen.

Het gaat erom dat je iedere wedstrijd iets leert.
En San Marino had inmiddels heel veel geleerd.

En diep van binnen gelooft hij nog steeds.
Ooit gebeurt het.
Ooit wint San Marino.
Ooit bereikt San Marino iets waarvan iedereen zegt dat het onmogelijk is.
Maar voorlopig moest San Marino het doen met leren.

De spelers.

Allesio Voscini – Middenvelder

Allesio Voscini is de man van de kilometers.
Hij loopt tijdens wedstrijden meer dan welke speler ook.
Het enige probleem is dat niemand altijd zeker weet of hij naar de juiste plek loopt.
Allesio is rustig en een beetje gesloten, maar binnen de selectie vindt iedereen hem een geweldige jongen.

Buiten het veld komt een andere kant naar boven.
Hij houdt van grappen uithalen met zijn ploeggenoten.
Altijd onschuldig.
Altijd met een glimlach.
Hij is het type speler dat je tas verstopt en daarna helpt zoeken.

Edvino de Bianco Campo – Keeper

Edvino is de organisator van de groep.
Niemand heeft hem officieel benoemd tot teammanager.
Toch regelt hij alles.
Hotels.

Vervoer.
Vluchten.
Planning.

Iedereen accepteert inmiddels dat Edvino zich deze functie gewoon heeft toegeëigend.

Naast voetbal houdt hij van wijn, veel wijn, gezelligheid en pizza's met zoveel kaas dat voedingsdeskundigen waarschijnlijk liever wegkijken.

Soms verschijnt hij iets te vrolijk op de training na een avond met vrienden.

Buiten het voetbal verkoopt hij vis aan restaurants.

Volgens zijn ploeggenoten is hij de enige keeper ter wereld die meer klanten heeft dan reddingen.

Roberto della Torre – Aanvaller

Roberto della Torre is eigenlijk te zwaar om voetballer te zijn.

Maar San Marino heeft geen luxeprobleem.

Dus Roberto staat gewoon in de selectie.

Roberto speelt met passie.

Heel veel passie.

Soms zoveel dat scheidsrechters regelmatig besluiten hem persoonlijk te herinneren aan de spelregels.

Hij krijgt vaak kaarten en staat bekend als iemand die tegenstanders liever intimideert dan dat hij een bal op de goal schiet.

Naast voetballer werkt hij als loodgieter.

Zijn bijnaam binnen de selectie:

'De man die zowel leidingen als verdedigingen breekt.'

Michele Kampini – Verdediger

Michele Kampini is een ouderwetse verdediger.
Techniek is nooit zijn grootste kwaliteit geweest.
Maar strijdlust?
Daar heeft hij genoeg van.
Michele verdedigt alsof iedere wedstrijd een finale is.
Hij gebruikt alles wat binnen de grenzen van het toegestane valt.
En soms probeert hij te ontdekken waar die grenzen precies liggen. Hij kan tegenstanders uit hun concentratie halen, provoceren en irritant zijn op een manier die bijna bewonderenswaardig is.

Naast het voetbal verkoopt hij auto's.

Waarschijnlijk omdat hij ook buiten het veld graag mensen probeert te overtuigen.

Patrizio de Riso – Buitenspeler

Patrizio de Riso is een sierlijke buitenspeler met een technisch talent dat groter is dan zijn conditie.
Hij heeft een paar kilo te veel.
Vooral omdat hij iedere dag minimaal één stokbrood eet.
Volgens Patrizio is dat geen probleem.
Brood geeft energie.
En energie heb je nodig om te voetballen.

Dat hij soms een sigaret rookt, ziet hij ook niet als probleem.

Hij maakt tenslotte genoeg kilometers tijdens wedstrijden.
Niemand binnen de selectie begrijpt precies hoe zijn lichaam dit allemaal volhoudt. Maar iedereen accepteert inmiddels dat Patrizio een uitzondering is op bijna iedere regel.

Naast het voetbal werkt Patrizio als vrachtwagenchauffeur.

Soms mist hij een training omdat hij nog onderweg is met een levering.

Wanneer Franco Fiasco hem daarop aanspreekt, heeft Patrizio altijd een verklaring.

‘Ik had een levering. Die moest op tijd zijn.’

Franco begrijpt het.

Alleen vraagt hij zich soms af waarom Patrizio diezelfde instelling niet meeneemt naar het voetbalveld.

Tarcano Osmani – Aanvaller / Talent

Tarcano Osmani is de jongste speler van de selectie.

En misschien ook de meest moderne.

Met zijn zwarte krullen, atletische lichaam en gezonde levensstijl lijkt hij bijna per ongeluk in San Marino terechtgekomen.

Waar zijn ploeggenoten na trainingen praten over werk en dagelijkse problemen, praat Tarcano over voeding, herstel en trainingsschema's.

Hij studeert.

Hij traint extra.

Hij let op zijn voeding.

Binnen San Marino wordt gefluisterd dat hij misschien wel de eerste echte profvoetballer uit het land kan worden.

De grote vraag is alleen: Kan hij de oude generatie meenemen naar een nieuw tijdperk?

Want San Marino verandert langzaam.

De nieuwe generatie wil professioneler worden.

Maar de oude generatie wil vooral bewijzen dat je ook met een baan, een familie en een normale auto op internationaal niveau kunt spelen.

En misschien is juist dat de kracht van San Marino.
Ze hebben geen perfecte omstandigheden.
Ze hebben geen miljoenenbudget.
Ze hebben geen spelers die iedere dag alleen maar met voetbal bezig zijn.
Maar ze hebben iets wat niet te koop is.
Een band.
Maar uiteindelijk blijft er één ding over.
Hoe bijzonder de spelers ook zijn.
Hoe groot hun dromen ook zijn.
Hoe sterk de band binnen de groep ook is.
Voetbal wordt nog altijd beslist op het veld.
En daar wacht San Marino ieder jaar dezelfde uitdaging.
Een strijd tegen landen die groter zijn.
Rijker zijn.
Professioneler zijn.
Landen met spelers die iedere dag alleen maar bezig zijn met voetbal.
San Marino heeft iets anders.
Een bakker.
Een visverkoper.
Een loodgieter.
Een vrachtwagenchauffeur.
Een student.
En allemaal hebben ze hetzelfde shirt aan.
Voor de buitenwereld is San Marino een voetballand waar je vooral punten kunt ophalen.
Een tegenstander waar bondscoaches graag tegen loten.
Een wedstrijd die vooraf al gewonnen lijkt.
Maar juist daarom begint San Marino iedere keer opnieuw.
Want zolang de bal niet rolt, is niets onmogelijk.
Dat is het vreemde aan voetbal.

Een klein land kan negentig minuten lang geloven dat het groter is dan de werkelijkheid.

En soms is dat genoeg.

Het eindtoernooi van 2038 wordt gespeeld in Neo-Dubai.

Een vrij nieuw futuristisch land dat volgens FIFA-voorzitter Gino Dinero 'de toekomst van voetbal vertegenwoordigt'.

Neo-Dubai is gebouwd op een simpele gedachte:

Als iets nog niet bestaat, dan moet je er gewoon genoeg geld tegenaan gooien totdat het wel bestaat.

Voor het toernooi kondigt Gino Dinero al aan dat er regels zullen veranderen.

Welke regels precies, weet eigenlijk niemand.

Ook Gino zelf niet.

Maar volgens hem wordt het:

'Een revolutie die niemand heeft gevraagd, maar waar iedereen enthousiast over zal worden.'

Voorlopig weet San Marino alleen dat het eerst een bijna onmogelijke kwalificatie moet overleven.

Pas daarna mag het dromen van Neo-Dubai.

De loting brengt San Marino in een groep met:

Frankrijk.

Zwitserland.

Zweden.

Liechtenstein.

De nummer één en twee plaatsen zich rechtstreeks voor het WK.

De acht beste nummers drie spelen nog een beslissingswedstrijd.

Op papier heeft San Marino weinig kans.

Eigenlijk heeft niemand het over San Marino.

Behalve de inwoners van San Marino zelf.

Bondscoach Franco Fiasco blijft zoals altijd positief.

‘Wij hoeven niet alle wedstrijden te winnen,’ zegt hij tijdens de eerste persconferentie.

Hij kijkt even naar de aanwezige journalisten.

‘Maar het zou wel handig zijn om er een paar niet te verliezen.’

De mannen van Franco weten wat ze moeten doen.

Ze moeten geschiedenis schrijven.

Alleen weet iedereen ook dat geschiedenis meestal begint met heel veel teleurstellingen.

3 De kunst van het verliezen

DE KWALIFICATIE VOOR HET WK 2038 begint meteen met de zwaarst mogelijke tegenstander.

Frankrijk.

De wereldkampioen.

Het land met supersterren, miljoenencontracten en spelers die meer verdienen in een week dan de complete selectie van San Marino waarschijnlijk in een jaar.

Voor San Marino is het vooral een kans om te kijken hoe groot het verschil werkelijk is.

Iedereen weet het antwoord eigenlijk al.

Maar voetbal blijft voetbal.

Zolang de wedstrijd nog niet begonnen is, bestaat er altijd hoop.

Frankrijk – San Marino

Frankrijk wint 6-0

De spelers staan te wachten in de spelerstunnel.

Het gezang van tachtigduizend Franse supporters is zo oorverdovend dat de spelers van San Marino hun eigen gedachten nauwelijks nog kunnen horen.

Niemand zegt iets.

Dat hoeft ook niet.

Iedereen weet waar ze staan.

Voor hen staan de Franse internationals. Lange, afgetrainde atleten die eruitzien alsof ze in een laboratorium zijn ontworpen om te voetballen.

Patrizio de Riso werpt een blik op zijn eigen buikje.

Daarna kijkt hij naar de gespierde benen van de Franse superstar Mali Lesbieamento.

Hij slikt.

Misschien was dat extra stokbrood gisterenavond toch niet zo'n goed idee.

De scheidsrechter steekt zijn arm omhoog.

'Let's go.'

De spelers lopen de tunnel uit.

Alsof ze een muur van geluid binnenstappen.

Het stadion ontploft.

Het voelt alsof ze gladiatoren zijn die het Colosseum betreden.

Alleen weten de gladiatoren aan één kant al bijna zeker hoe dit verhaal gaat aflopen.

De volksliederen beginnen.

Eerst dat van San Marino.

Tachtigduizend Fransen fluiten en joelen.

De elf spelers van San Marino zingen juist harder.

Steeds harder.

Even bestaat alleen dat lied.

Even verdwijnen de miljoenencontracten, de wereldsterren en de statistieken.

Even zijn ze geen underdog.

Even zijn ze gewoon elf mannen die hun land vertegenwoordigen.

Daarna klinkt de Marseillaise.

Het hele stadion zingt mee.

De Franse spelers slaan hun armen om elkaars schouders.

De tribunes veranderen in één kolkende mensenzee.

De hoop van San Marino maakt langzaam plaats voor iets anders.

Ontzag.

En misschien ook een beetje angst.

Behalve bij Michele Kampini.

Die staat aandachtig naar de Franse bondscoach te kijken.

Hij knikt tevreden.

'Die man zou prima staan in een donkerblauwe stationwagen.'

Zelfs vlak voor de aftrap is Michele in gedachten gewoon een auto aan het verkopen.

Na zeven minuten staat Frankrijk al met 2-0 voor.

De spelers van San Marino kijken elkaar aan.

Niet omdat ze verrast zijn.

Meer omdat ze proberen te begrijpen hoe snel een wedstrijd kan veranderen in een lange trainingssessie voor de tegenstander.

Keeper Edvino de Bianco Campo kijkt naar de vierde official.

Hij vraagt voorzichtig of de wedstrijd misschien opnieuw kan beginnen.

Franco Fiasco schudt zijn hoofd.

'Nee, Edvino. We hebben nu tenminste gezien hoe ze spelen.'

Frankrijk schiet 28 keer op doel.

San Marino nul keer.

Volgens Franco is dat geen probleem.

'We hebben hun keeper ook niet onnodig moe gemaakt.'

Pippo Rocco staat op het veld en denkt tijdens de wedstrijd aan van alles.

Aan tactiek.

Aan de tegenstander.

Maar soms ook aan de vraag of de oven thuis al is aangezet.

Dat gebeurt vaker.

De volgende ochtend moet hij alweer vroeg in de bakkerij staan. International of niet.

Frankrijk wint.

San Marino verliest.

Maar Franco ziet mogelijkheden.

‘De volgende keer weten we in ieder geval wat we kunnen verwachten.’

Niemand weet precies wat San Marino daar de volgende keer mee moet.

Maar iedereen waardeert het vertrouwen.

San Marino – Zwitserland
Zwitserland wint 4-0

Voor de wedstrijd voert Pippo zijn vaste ritueel uit.

De gelukssokken van zijn opa Giuseppe gaan onder zijn officiële voetbalsokken.

Hij kijkt even naar het oude paar sokken.

‘Vandaag misschien, opa.’ Hij kleedt zich verder aan.

Daarna loopt hij het veld op.

Na twaalf minuten krijgt Roberto della Torre een gele kaart.

Niet omdat hij een harde overtreding maakt.

Maar omdat de scheidsrechter vindt dat hij ‘te enthousiast aanwezig is’.

Roberto begrijpt de beslissing niet.

‘Ik heb hem niet eens aangeraakt.’

De scheidsrechter antwoordt:

‘Dat klopt. Maar ik voelde uw aanwezigheid wel.’

Ondertussen probeert Michele Kampini de Zwitserse spits uit zijn concentratie te halen.

Hij praat.

Hij irriteert.

Hij blijft dichtbij.

Na twintig minuten draait de spits zich om.

‘Praat jij altijd zo?’

Michele kijkt serieus.

‘Nee. Alleen tijdens wedstrijden en proefritten.’

San Marino verliest met 4-0.

Maar Franco is tevreden.

‘De organisatie staat beter.’

Niemand weet precies waar die organisatie staat.

Maar volgens Franco staat die ergens.

Zweden – San Marino
Zweden wint 5-1

Niemand verwacht veel van San Marino.

Eigenlijk verwacht niemand iets.

Zelfs de Zweedse supporters vragen voor de wedstrijd aan Edvino waar ze na afloop de beste pizza kunnen eten.

Voor hen voelt de wedstrijd vooral als een verplicht onderdeel, voordat de echte wedstrijden beginnen.

Maar dan gebeurt er iets.

In de 67e minuut krijgt San Marino een vrije trap.

Patrizio de Riso gaat achter de bal staan.

Niet omdat hij de beste vrije trappen heeft.

Maar omdat hij zegt: ‘Ik heb een goed gevoel.’

Niemand weet waarop dat gevoel gebaseerd is.

Maar Patrizio voelt zich verplicht om ernaar te luisteren.

De bal wordt genomen.

Via een Zweeds hoofd komt hij terecht bij Pippo Rocco.

Pippo twijfelt niet.

Hij schiet.

Doelpunt.

Zijn eerste officiële kwalificatiedoelpunt voor San Marino.

Even is alles stil. Totdat ook de Zweedse supporters besluiten om dit doelpunt met een staande ovatie te ontvangen.

Pippo kijkt omhoog.

Hij denkt aan zijn opa.

Hij denkt aan de bakkerij.

Hij denkt aan alle mensen die hem maandag weer gaan vertellen dat hij eerder had moeten schieten.

‘Bedankt, opa,’ zegt hij zacht.

‘Ik blijf dromen, want dromen kosten niets.’

San Marino verliest uiteindelijk met 5-1.

Maar voor één dag voelt het als een overwinning.

En in San Marino is dat soms al genoeg.

San Marino – Liechtenstein

Gelijkspel 2-2

Vooraf lijkt het een gewone wedstrijd.

San Marino tegen Liechtenstein.

Twee landen die zelden tegenover elkaar staan om te bepalen wie het beste voetbal speelt.

Vaker is de vraag: Wie heeft het kleinste stadion?

Toch voelt deze wedstrijd anders.

Zelfs Franco Fiasco merkt het.

Tijdens de wedstrijdbespreking kijkt hij zijn spelers één voor één aan.

‘Dit is onze finale.’

Niemand zegt iets.

Daarna begint iemand te lachen.

Niet omdat ze Franco niet serieus nemen.

Maar omdat Franco dit soort dingen vaker zegt.

Volgens hem is iedere wedstrijd een finale.

Een oefenwedstrijd tegen een amateurteam?

Een finale.

Een training op dinsdagmiddag?

Bijna een finale.

Een potje tafeltennis in de kantine?

Volgens Franco waarschijnlijk ook een finale.

Maar deze keer stopt het lachen snel.

Want ergens voelt iedereen hetzelfde.

Dit is anders.

Vanaf de eerste minuut speelt San Marino met iets wat ze niet vaak hebben.

Geloof.

Iedere speler vecht voor iedere bal.

Allesio Voscini loopt opnieuw enorme afstanden.

Niemand weet precies waarom.

Zelfs Allesio waarschijnlijk niet.

Hij rent soms naar plekken waar de bal nooit komt.

Hij verdedigt soms een tegenstander die de bal helemaal niet heeft.

Maar hij blijft gaan.

Misschien loopt hij verkeerd.

Misschien rent hij soms precies de verkeerde kant op.

Maar hij rent.

En soms is dat genoeg.

In de 31e minuut gebeurt iets waar iedere inwoner van San Marino stiekem van droomt.

Patrizio de Riso krijgt de bal.
Niemand verwacht veel.
Dat is hij gewend.
Misschien verwacht Patrizio zelf ook niet veel.
Hij haalt uit.
De bal vliegt richting het doel.
De keeper van Liechtenstein duikt.
Maar te laat.
Doelpunt.

Een seconde lang begrijpt niemand wat er gebeurt.
Zelfs Patrizio niet.
Hij kijkt naar de scheidsrechter.
Dan naar de bal.
Dan opnieuw naar de scheidsrechter.
Alsof hij toestemming nodig heeft om te geloven dat het echt gebeurd is.
Maar dan breekt het los.
Het kleine stadion ontploft.
Patrizio begint te rennen.
Eerst naar de ene hoek.
Dan naar de andere.
Dan weer terug.
Niemand weet precies waar hij heen gaat.
Volgens sommige supporters rent hij op dit moment nog steeds ergens rond het stadion.
Zijn ploeggenoten proberen hem uiteindelijk te stoppen.
Na twintig seconden blijft hij eindelijk staan.
Hij kijkt naar de verzorger.

‘Kun je controleren of mijn longen nog op de juiste plek zitten?’

De verzorger kijkt hem rustig aan.
‘Volgens mij wel.’
Patrizio knikt opgelucht.
‘Mooi. Dan kan ik straks nog werken.’

Maar Liechtenstein geeft niet op.
Ze zijn hier niet om cadeautjes uit te delen.
1-1.
Daarna wordt het zelfs 2-1 voor Liechtenstein.
Een paar minuten lang voelt het alsof de droom weer langzaam uit de handen van San Marino glipt.
Zoals dromen dat vaker doen.
Ze komen dichtbij genoeg om ze bijna vast te pakken.
En verdwijnen dan precies op het moment dat je denkt dat je ze hebt.
Maar deze keer niet.
Niet vandaag.
De 84e minuut.

Pippo Rocco krijgt de bal.
Heel even lijkt de rest van de wereld niet meer te bestaan.
Hij hoort het publiek.
Hij hoort zijn ploeggenoten.
Maar vooral denkt hij aan alles wat hem hier heeft gebracht.
Aan opa Giuseppe.
Aan de oude houten kist.
Aan de sokken die niemand ziet.
Aan zijn ouders.
Aan de bakkerij waar hij morgen weer achter de toonbank staat.
Misschien heeft opa gelijk gehad.

Pippo haalt uit.

Hij voelt meteen dat de bal goed geraakt is.

Geen geluk.

Geen toeval.

Gewoon een perfecte trap.

De bal vliegt richting de hoek.

De keeper duikt.

Maar te laat.

Doelpunt.

2-2.

Een seconde lang begrijpt niemand het.

Daarna begint het.

De vijfduizend supporters in het stadion worden gek.

Mensen vallen elkaar huilend in de armen.

Mensen die elkaar normaal alleen kennen omdat ze dezelfde bakker bezoeken, schreeuwen samen alsof ze familie zijn.

Dit is waarom mensen van voetbal houden.

Niet vanwege geld.

Niet vanwege statistieken.

Niet vanwege de verwachtingen.

Maar vanwege dit moment.

Anna, het zusje van Pippo, staat ondertussen met haar telefoon in haar hand.

Ze heeft alles opgenomen.

Het doelpunt.

De reactie van het publiek.

De blik van haar broer.

Binnen enkele minuten staat het doelpunt online.

Dezelfde broer die volgens haar niets begrijpt van sociale media.

Dezelfde broer met minder volgers dan sommige mensen met een hond.

De beelden verspreiden zich.

De reacties stromen binnen.

Voor het eerst begrijpt Anna misschien een beetje waarom haar broer zoveel van voetbal houdt.

Niet omdat hij beroemd wil worden.

Maar omdat hij dit gevoel wil blijven meemaken.

De scheidsrechter fluit af.

2-2.

San Marino pakt een punt.

Een echt punt.

Geen morele overwinning.

Geen 'we hebben veel geleerd.'

Geen mooie woorden achteraf.

Een punt.

Franco Fiasco krijgt tranen in zijn ogen.

'Dit is geen gelijkspel.'

Hij kijkt naar het scorebord.

'Dit is een overwinning met een halve fout.'

Niemand weet precies wat dat betekent.

Maar niemand wil hem verbeteren.

Want voor San Marino voelt het inderdaad zo.

Voor één avond is een klein land geen underdog.

Geen grap.

Geen voetbaldwerg.

Voor één avond is San Marino gewoon een voetbalteam.

Over de auteur

Foto: Carla Haneman Rodrigues

Alex Vos (1975) werkt als projectcoördinator in de wereld van hijs- en hefmaterieel. Hij heeft een brede belangstelling voor geschiedenis, archeologie en voetbal. Zijn inspiratie doet hij vooral op tijdens zijn dagelijkse wandelingen door Goeree-Overflakkee, waar ideeën voor verhalen vaak ontstaan uit de meest alledaagse observaties.

Zijn eerste boek, *De Wis*, was

vooral een experiment en een eerste ontdekkingstocht in het schrijven van een verhaal.

Met *wk 2038. De Grote Media Match* kiest Alex bewust voor een andere aanpak. In deze satirische sportroman combineert hij zijn liefde voor voetbal met humor, absurdisme en een kritische blik op de toenemende invloed van commercie, media en macht op de sport.

Met een droge toon en gevoel voor het absurde laat Vos zien hoe een sport die ooit om het spel draaide, kan veranderen wanneer kijkcijfers en geld steeds belangrijker worden.

Aldus Boek Compagnie, met in onze bedrijfsnaam en het logo een verwijzing naar drukker, grammaticus en uitvinder van het cursieve schrift Aldus Manutius (1449-1515), is een zelfstandige en onafhankelijke uitgeverij voor fictie en non-fictie, die zich wil onderscheiden door persoonlijke, aandachtige auteursbegeleiding, nauwkeurige redactie, en uitmuntende vormgeving en typografie.

De uitgeverij is in februari 2016 opgericht door Fred Baggen. Ons fonds begon ijzersterk met *Onder correctoren*, het leukste boek over tekstcorrectie, spelling en taal. Binnen de eerste twee maanden na verschijnen werden er ongeveer tweehonderdvijftig exemplaren verkocht. En dat voor een titel die strikt in eigen beheer was gepubliceerd, dus zonder distributie via het Centraal Boekhuis.

De afgelopen tien jaar verschenen bij Aldus Boek Compagnie (voornamelijk non-fictie)boeken over uiteenlopende onderwerpen: Amsterdamse twintigste-eeuwse geschiedenis van het Red Light District, fotoboeken, biografieën, romans, gedichten- en verhalenbundels, om er een paar te noemen.

In mei 2026 verscheen de literaire thriller *Malaparte. Een Dood Zoals Ik*, een tot nu toe niet in het Nederlands vertaalde titel van de Italiaanse bestsellerauteurs Monaldi & Sorti — in augustus 2026 gevolgd door *In het voetspoor van smokkelaars* van Georgina Howard, en in november 2026 debuteert een uit het Italiaans vertaalde historische roman van de veelbelovende Italiaanse auteur Marco Phillip Massai: *De stilte van het zout*, net als de onweerstaanbare satirische sportroman van Alex Vos: *wk 2038. De Grote Media Match*.

In 2027 staan verscheidene titels op de planning: muziekboeken over The Rolling Stones, over Supersister, een beeldbiografie van het Pinkpop-festival in Geleen, en meer.

Over nieuwe titels informeren wij u op onze website en via de media. Aldus Boek Compagnie is ook te vinden op Facebook, Instagram en YouTube.

wk 2038. De Grote Media Match
Copyright © 2026 Alex Vos

Omslagontwerp en binnenwerk Aldus Boek Compagnie
Foto auteur Carla Haneman Rodrigues
Druk Wilco Amersfoort
ISBN 978 94 92819 17 8 | NUR 301
www.aldusboekcompagnie.nl

Dit boek is gezet uit het lettertype Aldus (korps 11, interlinie 15).

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en /
of openbaar gemaakt, in enige vorm of op welke wijze
ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van
de uitgever. Datamining (tekst / beeld) van deze uitgave
is zonder schriftelijke toestemming van de uitgever niet
toegestaan.

Dit gratis leesfragment wordt u aangeboden
door Aldus Boek Compagnie

Nieuwsgierig geworden naar meer?
De boeken van Aldus Boek Compagnie zijn
verkrijgbaar in de boekhandel en via
www.aldusboekcompagnie.nl

Voor de wedstrijd voert Pippo zijn vaste ritueel uit. De gelukssokken van zijn opa Giuseppe gaan onder zijn officiële voetbalsokken. Hij kijkt even naar het oude paar sokken. 'Vandaag misschien, opa.'

Dankzij kunstmatige intelligentie, data-analyse en een eindeloze stroom commerciële innovaties is het voetbal uitgegroeid tot het grootste entertainmentproduct ter wereld. Volgens FIFA-voorzitter Gino Dinero en marketingdirecteur Charles Penny Pitch is iedere verandering een verbetering, zolang de kijkcijfers maar stijgen.

San Marino, het kleinste voetballand van Europa. De republiek telt nog geen 34.000 inwoners en leeft al generaties met dezelfde droom: ooit deelnemen aan een wereldkampioenschap. De kans daarop is vrijwel nihil, maar toch blijft het hele land achter de nationale ploeg staan.

Spits Pippo Rocco werkt overdag in de familiebakkerij. 's Avonds speelt hij voor San Marino. Tijdens elke wedstrijd draagt hij de oude voetbalsokken van zijn opa Giuseppe, die hem leerde dat voetbal draait om plezier, verbondenheid en respect voor het spel.

De kwalificatie voor het WK 2038, dat plaatsvindt in Neo-Dubai, de futuristische miljoenen-stad, verloopt zoals verwacht: San Marino grijpt naast deelname. Dan kondigt de FIFA een revolutionaire wijziging aan. Om de loting spectaculairder te maken wordt één geplaatst land uit het wereldkampioenschap geloot en vervangen door een ander land. Niet uit sportieve overwegingen, maar omdat onzekerheid volgens de FIFA betere televisie oplevert.

Het land dat via de wildcard terugkomt, is San Marino. Vanaf dat moment zijn de meest absurde spelregels van kracht, en dringt de vraag zich op: is voetbal nog wel een sport?

